

enhver som helst, han ønsker, til at passe sine Kedler. Det er derfor den Tanke, jeg vil fremsføre, om det ikke kunde være passende og paa Tide, at man kom ind paa dette, at de, der skulde passe Dampkedler, maatte have aflagt en Prøve, som gav Bevis for, at de havde de Kvalifikationer, som bør være til Stede for at passe Dampkedler. Nu ved jeg vel, at denne Tanke har været oppe tidligere, sidst i Landstinget — der var en Meningsfælde af mig, der som Mindretal stillede Forslag i saa Henseende — men den har jo ogsaa allerede været for ved Behandlingen af Loven af 1875. Allerede den Gang har den højtærede Minister haft Dje for dette, og jeg ved ogsaa vel, at det vil møde megen Modstand og da særlig blandt Landbostanden. Der menes endogsaa, at det er temmelig umuligt for Landbostanden at gaa med til det. Men da det var for oppe i Landstinget, vare dog alle, saa vidt jeg har kunnet følge med, enige om, at der trængtes til noget og burde gøres noget i den Henseende. Men mærk værdig nok, i hvor vel de vare enige om, at der burde gøres noget, vare de dog alle med Undtagelse af tre enige om at stemme imod, at der blev gjort noget. Det er dette, der har foranlediget mig til at fremsføre Tanken her. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at Lovgivningsmagten kan stiltiende og rolig se paa saadanne Forhold. Man fremkommer med en lille Tillægslov for at bevare nogle tusinde Kr. for Statskassen, hvilket jeg som sagt ikke har noget imod; men man vil ikke samtidig være med til at beskytte Menneskers Liv. Det kan jeg i Sandhed ikke rigtig forstaa. Det forekommer mig, at med de Erfaringer, vi have for Dje, burde det være mere magtpaaliggende for Lovgivningsmagten, at komme til Hjælp paa det sidste Omraade end paa det første. Selv om vi have nok saa megen Brug for en 3—4,000 Kroner i Statskassen, burde det være en mere magtpaaliggende Opgave at bevare Menneskeliv og beskytte dem mod Fare, der ikke alene omgaaes med Maskiner, men ogsaa findes i Nærheden af Maskiner. Nu kan det godt være, at det vil blive en meget vanskelig Bestemmelse for Landboerne at efterkomme; men det bliver jo da et Spørgsmaal, om der ikke kunde gøres en Undtagelse netop for Landboerne; det bliver et Spørgsmaal, om man ikke kunde komme

ind paa, at Landboerne helt kunde fritages i den Henseende, saa at man kun holdt sig til Fabriksvirksomhed og større industriel Virksomhed. Vil man se paa Statistikken og nøje lægge Mærke til, hvor disse Ulykkestilfælde oftest foregaa, vil man straks være paa det rene med, at det er ved Fabriksvirksomheden eller ved større Industrivirksomhed. Jeg mener derfor, det kunde være rigtigt at optage det Spørgsmaal, om man ikke kunde lade f. Eks. Lokomobil- og mindre Maskinpassere være fri for at aflægge den praktiske Prøve. Jeg tror ikke, det vilde være fornuftigt at tale om en teoretisk Prøve, jeg tror, man bør holde sig til den praktiske. En teoretisk Prøve medfører altid megen Besvær for den, der skal tage den, og det kunde nok være, at det kunde blive for strengt i dette Tilfælde; men en praktisk Prøve tror jeg det vilde være tidssvarende og rigtigt at saa indført, saa at man ikke saadan uden videre kan tage en og anden til at passe en Maskine, uden at han har andet Begreb derom end det, der i Djeblisset bliver ham forelæst. Jeg har derfor ønsket at fremsføre denne Tanke her i Tinget, om det ikke var muligt at saa en Bestemmelse ind, som dog noget gik i den af mig her paapegede Retning, som dog noget virkede imod disse hyppige Ulykkestilfælde ved Maskiner. Jeg skal være tilbøjelig og villig til at gaa med til et mindre Fremstridt i den Retning. Man skal ikke der komme til at sige, at naar jeg ikke kan saa alt, som jeg mener var nødvendigt og kunde tale for, at det skulde gennemføres, saa vil jeg ikke være med til noget. Nej, selv et lille Fremstridt skal jeg være med til, og jeg har derfor fremsført Tanken og henstiller til det eventuelle Udvalg at optage Spørgsmaalet og se, om vi dog ikke kunde saa gjort en Begyndelse. Jeg tror for øvrigt ikke, den højtærede Minister har noget derimod, saa vidt jeg har kunnet skønne af hans tidligere Stilling og hans Udtalelser i det høje Landsing; men jeg tror, at det, der hovedsagelig har stillet sig imod for den højtærede Ministers Bedkommende, er dette, at han har troet, at det ikke kunde gennemføres i Tingene. Jeg vil imidlertid haabe, at dette Ting, og det ærede Medlem, der stod som Mindretal i det høje Landsing udtalte ogsaa det Haab, da han stemte for Lovens